

[Tove Nielsen.]

til en løsning, som vi alle kan være med til at forsvare, en løsning, som hviler på et bredt flertal her i folketinget, for ingen kan være tjent med, at der til stadighed skal ske ændringer, fordi man skifter med flertal fra år til år.

Det, som for os er vigtigt, er, at det, vi egentlig troede var nedfældet i loven af 1973, men som vi desværre er blevet skuffede over nu, hvor vi ser resultaterne, nemlig at vi kunne sikre det faglige, det høje faglige niveau, at der var en sikring for mindretallene, at man ikke underkuede nogen, som ikke lige netop havde de synspunkter, som de stærkeste på stedet havde, ja, det er de ting, som vi gennem en ny lov må være med til at sikre.

Jeg er meget glad for, at regeringen også nu har erkendt, at loven af 1973 ikke er tilstrækkelig, og derfor forventer vi, at det nu kan lykkes os i løbet af ganske kort tid at få gennemarbejdet hele problematikken omkring styrelsen af de højere uddannelser. Det skal i hvert fald ikke skorte på velvilje fra de 4 partiers side, der har fremsat det forslag, vi ganske vist meget kort har diskuteret i dag.

Steen Folke (VS):

Jeg vil gerne ønske undervisningsministeren til lykke med hendes forbundsfæller fru Eva Rothenborg og hr. Erhard Jakobsen. Jeg mener, at de indlæg, der kom fra fru Eva Rothenborg og hr. Erhard Jakobsen, mere end noget sagde, at det, som jeg påstår, altså er rigtigt, at det, det egentlig drejer sig om, er en form for politisk censurindgreb over for universiteterne. Hr. Erhard Jakobsen nikker, kan jeg se. Det er det, der er realiteten i de drøftelser her, det er det, der er realiteten i de borgerlige partiers forslag, og det er, kan man frygte, det, der er realiteten i det forslag, som socialdemokratiet fremlægger. Det er stadig ikke klart, hvad det forslag egentlig kommer til at indeholde, og jeg vil stadig gerne have en dementi af de rygter, jeg bragte til torvs, hvis et sådant dementi kan gives.

Så vil jeg godt sige, at fru Eva Rothenborg og hr. Erhard Jakobsens indlæg leder tankerne i retning af lande, hvor udviklingen er gået længere i den retning, som ligesom blev antydnet i hvert fald i de indlæg.

Jeg mener, vi har et naboland, Vesttyskland, hvor man er gået videre i sin kontrol med, hvad det er for meninger, ansatte i den offentlige sektor har, hvor man har indført det bekendte Berufsverbot, som griber ind over for folk af bestemte politiske anskuelser og gør det udtrykkelig med henvisning til disses politiske anskuelser.

Jeg mener, at de udtalelser, som specielt hr. Erhard Jakobsen kom med, peger meget i retning af, at indgrebet foretages for at forhindre, at der altså foregår uddannelse, forskning på et marxistisk grundlag, at det er det, man vil til livs, og det kommer man naturligvis gennem forskellige foranstaltninger. Det er endnu ikke herhjemme nået til Berufsverbot, og det kan vi selvfølgelig være taknemlige for, men jeg synes, det er nødvendigt at pege på, at den logik, som blev fremlagt, klart peger i retning af den slags indgreb. Jeg mener selvfølgelig, det er meget beklageligt, at man ligesom arbejder i den retning, selv om det endnu sker mere indirekte.

Kristine Heltberg (SF):

Jeg vil blot ganske kort til det, som jeg sagde i første omgang, uddybende føje til, at på de allerfleste institutter, på de allerfleste uddannelsesinstitutioner, foregår der i øjeblikket et godt og egentlig næsten for myreflittigt arbejde. Jeg tror, at det meste af den kritiske tale, der er her i folketinget om studenter o. lign., ville forstumme, hvis man egentlig så, hvor umådelig flittigt og energisk denne generation af studenter er optaget af at studere, af at diskutere, af at uddanne sig og udvide deres horisont på fredelig og meget alvorlig måde. Jeg mener, at vi ligesom kaster en brand ind i foretagendet igen og bringer uro og ødelægger det gode arbejdsklima, der de allerfleste steder er opnået, ved at gribe ind med ændringer i styrelsesloven på nuværende tidspunkt, så kort tid efter at den er blevet gennemført.

Dertil kommer, at mange steder er den dårlig nok i virkeligheden gennemført, og det skyldes i og for sig ikke nødvendigvis de højere undervisningsinstitutioners sendrægtighed. Der har også været problemer fra højere sted, fra ministeriets side, der har bevirket, at man egentlig er kommet senere i gang med at få orden i sagerne, end man selv ønskede. Jeg mener, at det er direkte